

Rodzaj opracowania: Nr egzemplarza:

Projekt budowlany 1

Temat opracowania: **Remont i konserwacja elewacji kościoła oraz elewacji klasztoru O.O. Bernardynów w Skępem – Wymyślinie**

Lokalizacja: Zespół klasztorny OO. Bernardynów pw. Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny
Ul. Klasztorna 5, 87-630 Skępe
Dz. ew. nr 252,219/1, obr. Nr 6.

Inwestor: Klasztor O.O. Bernardynów w Skępem – Wymyślinie
Klasztorna 5, 87-630 Skępe

Załącznik do decyzji/zgłoszenia

Nr. 463/2015

Z dnia 14.12.2015

Zawartość opracowania

Architektura:

Opis techniczny
Dokumentacja zdjęciowa
BIOZ
Część rysunkowa
Oświadczenie projektanta
Uprawnienia projektanta
Zaświadczenie o przynależności projektanta do Izby

STAROSTA LIPNOWSKI
PROJEKT BUDOWLANY
ZATWIERDZA DECYZJA/ZGLOSZENIE

Nr. 463/2015

z dn. 14.12.2015

Z up. Starosty

mgr inż. Dariusz Kapuściński
Naczelnik Wydziału
Architektury i Budownictwa

Opracowanie

Autor:

mgr inż. arch. ARTUR OSTAFIJCZUK
Uprawnienia do projektowania bez ograniczeń
w specjalności architektonicznej
Nr up. A.97/01

Opracowanie:

Pion Dubis

PODSTAWA OPRACOWANIA

- Zlecenie inwestora
- Oględziny i prace pomiarowe w terenie
- Wytyczne konserwatorskie
- Obowiązujące przepisy i normy

INWESTOR

Klasztor O.O. Bernardynów w Skępem Wymyślinie
Klasztorna 5, 87-630 Skępe

ADRES OBIEKTU

Ul. Klasztorna 5, 87-630 Skępe
Dz. ew. nr 252,219/1, obr. Nr 6.

ZAKRES OPRACOWANIA

1. Remont gotyckiej elewacji ceglanej kościoła
2. Remont południowej i wschodniej elewacji klasztoru oraz wirydarza klasztoru.
3. Wymiana pokrycia dachowego na dachówkę na skrzydle południowo – wschodnim.

I. OPIS TECHNICZNY

1. RYS HISTORYCZNY

Powstanie i rozwój klasztoru w Skępem wiąże się z prywatnym objawieniem, jakie w tym miejscu otrzymał kuśnierz Jan z Pobiedzisk podczas panującej w 1495 r. epidemii dżumy. Mikołaj Kościelecki, kasztelan kruszwicki, i jego żona Katarzyna z Szamotuł, właściciele Skępego, przekonani o prawdziwości objawień, wybudowali za miastem, w Wymyślinie (dzisiejsze Skępe), drewnianą kaplicę na miejscu dużego kamienia oznaczonego krzyżami. Kaplica ta była nawiedzana przez okoliczną ludność, szczególnie po roku 1496, kiedy to córka Kościeleckich – Katarzyna – umieściła w niej z wdzięczności za uzdrowienie chorych nóg niedużą drewnianą gotycką figurę Matki Bożej, nabytą w Poznaniu. Stryj fundatora, również Mikołaj Kościelecki, dziekan gnieźnieński, sfinansował budowę murowanego kościoła i niewielkiego klasztoru dla bernardynów, których postanowił tu sprowadzić. W 1498 r. Władysław z Gielniowa, wikariusz bernardynów, przyjął fundację, by latach 1501-1504 pełnić funkcję przełożonego tutejszej wspólnoty. Gotycki kościół i klasztor nie spełnił jednak wymogów rozrastającej się placówki z powodu napływu rzesz pielgrzymów. Budowę murowanego kościoła i klasztoru rozpoczęto w 1508 r. wg projektu o. Bartłomieja. W 1864 r. po kasacie konwentu, kościół i klasztor przeszedł w ręce księży świeckich. Bernardyni ponownie objęli konwent w 1933 r. W 1524 dobudowano do kościoła kaplicę św. Anny, która stanowi łącznik między kościołem a dziedzińcem. W 1616 r. przedłużono prezbiterium ku wschodowi z fundacji Michała Działyńskiego wojewody kujawskiego. Gruntownie odrestaurowany w 1622 r. Wieża częściowo przebudowana w latach 1746 – 1749. W 1767 miało miejsce ponowne przedłużenie prezbiterium ku wschodowi oraz gruntowne odnowienie kościoła połączone z jego barokizacją. W tym roku zostało uzupełnione lub wykonane na nowo sklepienie. Po 1767 r. powstała polichromia kościoła. Kościół był odnawiany w latach: 1889 (kaplica św. Anny), 1899, po 1918 r., 1934, 1955-56 i 1967 (dziedziniec odpustowy). Kościół późnogotycki, niemal całkowicie zbarokizowany. Klasztor wzniesiony wraz z kościołem w latach 1508-10 według proj. O. Bartłomieja. Rozbudowany w XVII i XVIII w., ostatnia przebudowa z lat 1919-1929. Częściowo odnawiany w l. 1933 i 1959. Bez wyraźnych cech stylowych. Dziedziniec odpustowy założony i otoczony krążankami, przypuszczalnie w 1 poł. XVIII w¹.

¹ *Katalog Zabytków Sztuki w Polsce: powiat Lipnowski*, woj. Bydgoskie, T. XI, Z. 9, pod red. T. Chrzanowskiego, M. Korneckiego, Warszawa 1969, s. 48.-55.

2. OPIS STANU ISTNIEJĄCEGO

USYTUOWANIE

Klasztor Bernardynów położony jest w części miasta Skępe zwanej Wymyślinem, który do 1997 r. stanowił odrębną wieś. Usytuowana jest ok. 2 km na południowy – zachód od miasta, wzdłuż szosy z Warszawy do Torunia. Ośrodkiem miejscowości jest droga rozszerzająca się w trójboczny plac, wokół którego zgrupowana jest murowana zabudowa z XX. W części południowo – zachodniej znajduje się kościół i klasztor Bernardynów. Na założenie klasztorne składa się orientowany kościół, przylegający do niego od południa klasztor oraz dziedziniec odpustowy od północy.

OBIEKT WPISANY DO REJESTRU ZABYTKÓW POD NUMEREM 20/A

KOŚCIÓŁ

Kościół późnogotycki, niemal całkowicie zbarokizowany. Wzniesiony na rzucie znacznie wydłużonego prostokąta, lekko zwężającego się ku wschodowi. Od zachodu kwadratowa wieża, od północy prezbiterium pięcioprzęsłowe, zamknięte ścianą prostą. Najstarsza jego część z lat 1508-1510, obejmuje dwa przęsła zachodnie, oraz być może trzecie, włączone od XVIII w. do nawy. Trzy przęsła wschodnie pochodzą z 1616 i 1767. Nawa nieznacznie wyższa o równej szerokości z prezbiterium, o pięciu nierównej szerokości przęsłach. Od zachodu kruchta (przekształcone szóste przęsło) komunikująca się od północy z krużgankami dziedzińca odpustowego, od południa z klasztorem. Ponad kruchtą chór muzyczny. Sklepienie w prezbiterium kolebkowe z lunetami. W nawie kolebkowo-krzyżowe na gurtach zapewne z 1767 r. W kruchcie zach., i pod wieżą kolebkowo – krzyżowe. W zakrystii strop. Podziały ścian nawy za pomocą pilastrów podtrzymujących przełamujące się belkowanie. W poszczególnych przęsłach półkoliście zamknięte oprofilowane arkady. Tęcza zamknięta półkoliście. Chór muzyczny barokowy z lat 1746-1749 lub ok. 1767 z drewnianym nadwieszonym parapetem, faliście wybrzuszonym, o podziałach płycinowych, z dekoracją w kształcie draperii. Polichromia z 2 poł. XVIII, późnobarokowa wykonana po 1767 przez Walentego Żebrowskiego, być może przy udziale brata Kazimierza Zebrzydowskiego.²

ELEWACJE KOŚCIOŁA

Od strony wschodniej prezbiterium do wysokości gzymsu ceglane, opięte szkarpami o trzech uskokach. Najstarsza jego część (dwa pierwsze przęsła, i być może trzecie) murowana z cegły w wątku polskim, z użyciem zendrówki. W zwieńczeniu ścian fryz opaskowy, ponad nim tynkowany i profilowany gzyms. Szczyt wschodni, barokowy z 1767 r., otynkowany, ujęty parą pilastrów i spływami wolutowymi, zwieńczony falistym przyczółkiem. W szczycie pozostałości herbu Ogończyk oraz inicjały IZSK (Ignacy Zboiński, Salomea z Karśnickich). Nad dachem, prezbiterium wieżyczka na sygnaturkę od zachodu z XVIII w., z ośmioboczną latarnią i cebulastym zwieńczeniem, z chorągiewką z datą i hierogramem Maria. Na osi środkowej szczytu okno zamknięte półkoliście, poniżej na elewacji ceglanej okulus.

Elewacja północna prezbiterium ceglana, opięta czterema szkarpami 3-uskokowymi. Pięć otworów okiennych w opaskach okiennych, zamkniętych półkoliście, z których wschodni niższy od pozostałych. Pod dwoma oknami od strony zachodniej po dwie dwuukowe tynkowane blendy. Elewacja południowa prezbiterium o analogicznych podziałach do

² *Katalog Zabytków Sztuki w Polsce: powiat Lipnowski, woj. Bydgoskie*, T. XI, Z. 9, pod red. T. Chrzanowskiego, M. Korneckiego, Warszawa 1969, s. 48.-55.

elewacji północnej z dobudowanym do wysokości drugiego uskoku przypór parterowym, oszkarpowanym pomieszczeniem zakrystyjnym, łączącym się z klasztorem.

Od strony zach. wieża 5-kondygnacyjna, ujęta po bokach szkarpami. Hełm barokowy. Kaplica św. Anny, dobudowana od północy do korpusu kościoła ze szczytem attykowym z XVII w., rozczłonkowana pilastrami podtrzymującymi belkowanie oraz wnękami zamkniętymi odcinkowo. We wnękach malowidła św. Franciszka, św. Antoniego, św. Rodziny. Dach prezbiterium dwuspadowy, kryty blachą, pozostałe siodłowe kryte dachówką. Hełm wieżyczki na sygnaturkę baniasty, kryty blachą. Kaplica św. Anny kryta dachem pulpitowym.

KLASZTOR

Przylega do kościoła od strony południowej. Część najstarsza na rzucie nieregularnego czworoboku o trzech 3-kondygnacyjnych skrzydłach, otaczających czworoboczny wirydarz. Skrzydło południowe rozbudowane w XVII i XVIII w. przez wysunięcie wydatnego, 3-kondygnacyjnego ryzalitu w kierunku wsch. Do czworoboku dobudowane dwa prostokątne budynki 2 – kondygnacyjne (XVIII w.). Układ pomieszczeń 1-traktowy z korytarzem od strony wirydarza, częściowo zniekształcony. Dawny refektarz w wysuniętej ryzalitowo cz. wsch. W pomieszczeniach przyziemia sklepienia kolebkowo – krzyżowe, częściowo na gurtach. Niektóre pomieszczenia posiadają stropy. W przejściu z krużganku do dawnej zakrystii stare drzwi żelazne okute skośną kratą. W przejściu z krużganku do kościoła i w pomieszczeniach zakrystyjnych dwoje drzwi o bogatej stolarce płycinowej.

ELEWACJE KLASZTORU

Elewacja wschodnia i zachodnia oraz część ryzalitu skrzydła pd oszkarpowane. Ryzalit o skromnych podziałach ramowych. Przy budynkach przylegających od zach. i południa do czworoboku klasztornego drewniane ganki na piętrze ze słupami wspierającymi wysunięte okapy dachów. Elewacja wirydarza współczesna, bez wyraźnych cech stylowych. Dachy dwu- i czterospadowe, kryte dachówką oraz nad przybudówkami częściowo blachą.

3. BUDOWA TECHNOLOGICZNA

ELEWACJA KOŚCIOŁA

Elewacja prezbiterium ceglana, w dwóch pierwszych przęsłach (oraz być może w trzecim) gotycka z XVI w. Szczyt wschodni o kamiennych detalach architektonicznych (pilastry, spływy wolutowe). Gzymsy koronujące wykonane w technice ciągnięcia z narzutem. Cokoły kamienne, prawdopodobnie również kamienne glify i opaski okienne. Na blendach wyprawa tynkowa. Witraże w skrzynekowej, drewnianej oprawie, złożone z kwater, których brzegi i łączenia zabezpieczono pianką poliuretanową. Dach prezbiterium i korpusu kryty blachą.

ELEWACJA KLASZTORU

Elewacja klasztoru murowana z cegły ceramicznej, pokryta tynkiem cementowo – wapiennym. Pod drewnianym tarasem podest kamienny, a także kamienne schody prowadzące na piętro. W większości dachy pokryte dachówką, z wyjątkiem skrzydła południowo-wschodniego klasztoru pokrytego blachą.

4. STAN ZACHOWANIA

ELEWACJE KOŚCIOŁA

Elewacja prezbiterium znajduje się w bardzo złym stanie zachowania. Cegła, z której wymurowano prezbiterium uległa w różnym stopniu destrukcji. Cegły posiadają ubytki, pęknięcia i wykruszenia, w większości ich powierzchnia jest splukana i nie posiada spieku. Widoczne wtórne przemurowania i nieudolne próby reparacji prawdopodobnie cementową zaprawą o odmiennej fakturze i kolorystyce. Wspomniane reparacje polegały m.in. na przemurowaniu zniszczonych fragmentów muru, które wykonano bez zachowania oryginalnej kolorystyki, faktury i wymiarów cegieł. W chwili obecnej powierzchnia cegieł i spoin szczególnie w dolnej partii ścian jest mocno zdegradowana, zabrudzona i zasolona. Fuga w różnym stopniu zdegradowana, nieumiejętnie uzupełniana wtórną zaprawą, w której zaznaczono rysunek cegieł. Zaprawa do wykonania przemurowań prawdopodobnie dobrana nieprawidłowo pod względem właściwości fizycznych, a jej nadmiar powoduje zatarcie kształtu i formy wątku. Powierzchnia muru silnie zabrudzona, miejscami występują wysolenia i zazielenienia, spowodowane działalnością mikroflory i innych mikroorganizmów. Szczyt nad prezbiterium pokryty zaprawą, która w znacznym stopniu uległa złuszczeniu. Widoczne ubytki detali architektonicznych szczytu, nieczytelny herb oraz inicjały fundatorów.

Skorodowane obróbki blacharskie spowodowały zacieki. Obramienia okienne w stanie całkowitego rozkładu, silnie zdegradowane o licznych pęknięciach i ubytkach. W partii blend podokiennych widoczne ślady korozji biologicznej. Szkła poluzowane, widoczne miejscowe pęknięcia i ubytki elementów. Gzymsy o licznych spękaniach i ubytkach tynku. Zniszczone są również elementy stolarki drzwiowej i okiennej. Drewniane elementy posiadają zmurszałe drewno oraz złuszczone powłoki malarskie, które nie spełniają funkcji zabezpieczających przed szkodliwym oddziaływaniem czynników zewnętrznych. Elementy żelazne są skorodowane, farba również uległa złuszczeniu. W wielu miejscach widoczne są ogniska korozji.

Przyczyną większości opisanych uszkodzeń są szkodliwe warunki atmosferyczne, a głównie woda opadowa i podciąganie kapilarne wody, a także wadliwe reperacje i remonty.

ELEWACJE KLASZTORU

W partii cokołowej widoczne zjawisko kapilarnego podciągania wilgoci, przejawiające się występowaniem zaplamień i wysoleń. Degradacja murów fundamentowych. Obróbki blacharskie skorodowane. Część parapetów wykończona blachą, część płytkami ceramicznymi. Rury spustowe o różnicowanej kolorystyce. Miejscowo widoczne ślady inwazji mikroflory w postaci zielonego nalotu. Widoczne wtórne przemurowania w warstwie przyziemia. Drewniane ganki zanieczyszczone, przemalowane warstwą tłuszczącej się i odpryskującej farby olejnej?, która nie stanowi skutecznej ochrony przed wpływem zmiennych warunków atmosferycznych. Drewno o licznych śladach działalności owadów szkodników drewna. Widoczne pęknięcia i szczeliny w warstwie drewna oraz ślady korozji biologicznej w postaci zielonego nalotu.

5. CHARAKTERYSTYKA PRZEWIDZIANYCH ROBÓT

Przewiduje się wykonanie izolacji pionowej i poziomej i drenażu. Konserwacja elewacji kościoła oraz klasztoru zostanie przeprowadzona z zachowaniem maksymalnej ilości substancji zabytkowej obiektu. Założeniem jest powstrzymanie postępującej destrukcji elewacji, a szczególnie utrwalenie i zabezpieczenie pozostałości gotyckiej części prezbiterium kościoła. Zakłada się również wymianę krycia dachowego na dachówkę jedynego skrzydła klasztoru pokrytego blachą. Kościół, jak i klasztor w ciągu historii ulegał licznym przebudowom, które zatarty pierwotny charakter założenia. Prace mają na celu przywrócenie walorów ekspozycyjnych kościoła i klasztoru zgodnie z prawdą historyczną, z szacunkiem dla powstałych nawarstwień historycznych. Konserwacja elewacji podniesie poziom estetyczny obiektu, który stanowi znaczący punkt pielgrzymkowy w skali regionu i kraju.

ELEWACJE KOŚCIOŁA

URZĘDZYSTWO POWIATOWE
W LIPNIE
ul. Sierakowskiego 10 B
87-600 Lipno
(17)

WYKONANIE IZOLACJI PIONOWEJ, POZIOMEJ I DRENAŻU

1. Rozbiórka istniejącego pokrycia.
2. Odkrycie istniejących fundamentów przez wykonanie wykopów do podstawy fundamentów. (Wykopy wzmocnić drewnianymi balami oraz zabezpieczyć przed opadami atmosferycznymi daszkiem).
3. Osuszenie ścian fundamentów.
4. Przygotowanie ściany fundamentów pod wykonanie izolacji pionowej: przemurowanie, wyrównanie powierzchni tynkiem, szlam uszczelniający, warstwa bitumiczna np. w systemie Remmers lub Schomburg.
5. Ułożyć drenaż opaskowy: rury wzmocniane w otulinie – średnica 110 mm, studzienki na każdym narożniku budynku.
6. Wyłożenie ścian geowłókniną.
7. Zasypanie wykopu.
8. Wykonanie izolacji poziomej: iniekcja krzemianami np. w systemie Remmers lub Schomburg. Iniekcja grawitacyjna wg technologii producenta.

KONSERWACJA WĄTKU CEGLANEGO PREZBITERIUM

1. Oczyszczenie wątku metodą wybraną na podstawie testów. Wstępnie proponuje się „piaskowanie” ścierniwem dobranym doświadczalnie (piasek kwarcowy, mączka dolomitowa, granulki szklane, łupiny orzechów).
2. Ręczne doczyszczenie miejsc których nie uda się doczyścić maszynowo. (np. szczeliny osłabionych spoin).
3. Impregnacja strukturalna wątków. Preparat oparty na estrach kwasu krzemowego (np. KSE prod Remmers) lub preparat rozpuszczalnikowy oparty na bazie alifatycznych żywic poliakrylowych, (np. Grundex prod. STO).
4. Wypełnienie spękań konstrukcyjnych i pustek w murze (iniekcja zaprawą mineralną na bazie wapna trasowego np. Oxal VPiT prod MC Bauchemie).
5. Zszywanie spękań konstrukcyjnych o rozwarciu powyżej 3 mm. Elastyczne pręty nierdzewne w formie spirali zatopione z systemowej zaprawie np. system Helifix lub Statical. Zszywanie zostanie wykonane wg. szczegółowej instrukcji dostawcy systemu. (Ewentualne rysy stanowiące zagrożenie dla konstrukcji budynku, odkryte w trakcie prac zostaną zszyte wg odrębnego projektu konstruktora).

6. Przemurowanie zdegradowanych cegieł oraz fragmentów muru przemurowanych wtórnie w sposób wadliwy; cegły formowane ręcznie o wymiarach kolorystyce, fakturze, i własnościach fizycznych maksymalnie zbliżonych do cegieł oryginalnych. Zaprawa murarska wykonana na budowie o recepturze zbliżonej do zaprawy oryginalnej (sezonowane wapno dołowane, piasek kwarcowy; inne wypełniacze ustalone na podstawie badań np. drobiny cegieł, węgla drzewnego, wapna gaszonego, skały wapiennej).
7. Uzupelnienie ubytków spoiny zaprawą dobraną kolorystycznie do koloru lokalnej spoiny (skład zaprawy jak wyżej + barwniki mineralne); lub fuga fabryczna na bazie trasy np. Fugenmortel Remmers. Zakłada się uzupelnienie ubytków spoin lub wymianę najbardziej zdegradowanych fug, nie dopuszcza się całkowitej wymiany spoiny.
8. Uzupelnienie ubytków cegieł zaprawą dobrana kolorystycznie do lokalnego koloru uzupelnianych cegieł. Kity tradycyjne na bazie białego cementu, pyłu ceglanego i pigmentów mineralnych lub fabryczną zaprawą na bazie trasy, dodatków mikrowłókien oraz frakcjonowanych kruszyw (np. nsr. Prod STO lub Restauriermortel Remmers).
9. Hydrofobizacja preparatem na bazie siloksanów (np. SNL prod Remmers)
10. Ewentualne scalenie; modyfikowane farby krzemianowe lub krzemooorganiczne. (np. Restaurolasur prod Keim) (nie dopuszcza się laserowania lub przemalowania całej powierzchni cegieł.

KONSERWACJA GZYMSÓW CIĄGNIONYCH I DETALI WYKONANYCH Z NARZUTU

1. Oczyszczenie z brudu i starych powłok tynkarskich i malarskich.
2. Reperacja spękań konstrukcyjnych i większych spękań skurczowych; rozszerzenie, wypełnienie zaprawą tradycyjną, iniekcja głębokich spękań specjalistyczną zaprawą na bazie wapna trasowego z wypełniaczem w postaci drobnoziarnistych frakcjonowanych kruszyw, odporną na zasolenia.
3. Uzupelnienie drobnych ubytków zaprawą na bazie wapna dołowanego, białego cementu i piasku kwarcowego.
4. Uzupelnienie większych ubytków zaprawą na bazie wapna dołowanego, białego cementu i piasku kwarcowego metodą ciągnięcia szablonu.
5. Wyrównanie powierzchni szpachla mineralną z dodatkiem włókien szklanych (tynk o kolorze i fakturze zbliżony do oryginalnego).
6. Malowanie farbą krzemianową kryjącą.

7. Malowanie laserunkową farbą krzemianową (kolorystyka ustalona na podstawie badań konserwatorskich i ustaleń komisji konserwatorskiej).

KONSERWACJA WYPRAW TYNKOWYCH – SZCZYT PREZBITERIUM

1. Skucie odspojonych i rozwarstwionych tynków.
2. Wypełnienie spękań konstrukcyjnych i pustek w murze gotowymi specjalistycznymi preparatami opartymi na spoiwach mineralnych zawierających wapno trasowe z wypełniaczem w postaci drobnoziarnistych frakcjonowanych kruszyw, odporną na zasolenia.
3. Zszywanie spękań konstrukcyjnych o rozwarciu powyżej 3 mm. Proponuje się zastosowanie systemu elastycznych spiralnych kotew spinających zatopionych w niekurczliwej zaprawie o właściwościach tiksotropowych, na bazie cementu. Zszywanie zostanie wykonane wg szczegółowej instrukcji dostawcy systemu. (Rysy stanowiące zagrożenie dla konstrukcji budynku zostaną zszyte wg, odrębnego projektu konstruktora).
4. Oczyszczenie powierzchni zachowanych tynków (piaskowanie i doczyszczanie ręczne szczotkami).
5. Słukanie pyłu/doczyszczanie powierzchni wodą pod ciśnieniem.
6. Odgrzybienie porażonej biologicznie powierzchni ścian np. Renogal prod. Schomburg.
7. Impregnacja zachowanych partii tynków preparatem krzemianowym np. Silikatfestiger prod. Remmers.
 - a) Wykonanie obrzutki np. Vorspritz prod. Remmers
 - b) Wykonanie tynków szeroko porowatych z dodatkiem trasu Grundputz prod. Remmers.
 - c) Wykonanie tynków na bazie wapna trasowego prod. Tubag (Trass Kalk Putz).
8. Wykonanie szlichty cienkowarstwowej np. Uniwersalputz prod. Keim na całej powierzchni tynków.
9. Laserunkowe malowanie całej powierzchni tynków; farby krzemianowe laserunkowe.

KONSERWACJA DETALI I OKŁADZIN KAMIENNYCH

STAROSTWO POWIATOWE
W LIPNIE
ul. Sierakowskiego 10 B
87-600 Lipno
(17)

1. Oczyszczenie metodą wybraną na podstawie testów. Wstępnie proponuje się „piaskowanie” ścierniwem dobranym doświadczalnie (piasek kwarcowy, mączka dolomitowa, granulki szklane, łupiny orzechów).
2. Ręczne doczyszczenie miejsc których nie uda się doczyścić maszynowo. (np. szczeliny osłabionych spoin).
3. Impregnacja strukturalna; Preparat oparty na estrach kwasu krzemowego (np. KSE prod Remmers) lub preparat rozpuszczalnikowy oparty na bazie alifatycznych żywic poliakrylowych, (np. Grundex prod. STO).
4. Wypełnienie spękań konstrukcyjnych i pustek (iniekcja zaprawą mineralną na bazie wapna trasowego np. prod MC Bauchemie drobne spękanie żywicą epoksydową.
5. Wykonanie zbrojeń pod większe uzupełnienia; pręty i druty nierdzewne zatopione z żywicy syntetycznej.
6. Taszlowanie zdegradowanych lub brakujących fragmentów kamienia ; kamień tego samego gatunku o kolorystyce, fakturze, i własnościach fizycznych maksymalnie zbliżonych do oryginalnego. Klej epoksydowy lub klej do kamienia „biały”.
7. Uzupełnienie ubytków spoiny zaprawą dobraną kolorystycznie do koloru lokalnej spoiny (skład zaprawy: zaprawa murarska wykonana na budowie o recepturze zbliżonej do zaprawy oryginalnej (sezonowane wapno dołowane, piasek kwarcowy; inne wypełniacze ustalone na podstawie badań np. drobiny cegieł, węgla drzewnego, wapna gaszonego, skały wapiennej + barwniki mineralne). Zakłada się uzupełnienie ubytków spoin lub wymianę najbardziej zdegradowanych fug np. gotową spoiną Remmers Fugenmortel, nie dopuszcza się całkowitej wymiany spoiny.
8. Uzupełnienie drobnych ubytków kamienia zaprawą dobraną kolorystycznie do lokalnego koloru kamienia. Kity tradycyjne na bazie białego cementu i pigmentów mineralnych lub fabryczną zaprawą na bazie trasu, dodatków mikrowłókien oraz frakcjonowanych kruszyw (np. nsr. Prod STO lub Remmers).
9. Hydrofobizacja preparatem na bazie siloksanów (np. SNL prod Remmers)

10. Ewentualne scalenie; modyfikowane farby krzemianowe lub krzemooorganiczne. (np. Restaurolasur prod Keim) (nie dopuszcza się laserowania lub przemaalowania całej powierzchni cegieł).

KONSERWACJA DRZWI WEJŚCIOWYCH

1. Usunięcie wtórnych nawarstwień, z drewna i metalu (metoda wybrana na podstawie testów).
2. Uzupelnienie ubytków drewna (fleki drewniane).
3. Położenie warstwy wykończeniowej na drewnie (rodzaj i kolorystyka zależna od wyników badań odkrywkowych: farba, olej, wosk, szelak).
4. Uzupelnienie ubytków elementów metalowych, konserwacja mechanizmów.
5. Położenie warstwy reaktywnej na elementach metalowych.
6. Położenie dekoracyjnej warstwy końcowej (profesjonalna farba do metalu lub lakier bezbarwny).

RENOWACJA NAPRAWCZA OKIEN WITRAŻOWYCH

1. Oczyszczenie z brudu i produktów korozji (szkło i metalowa konstrukcja).
2. Sklejenie spękaných szkieł.
3. Uzupelnienie brakujących szkieł.
4. Scalenie kolorystyczne szkieł.
5. Renowacja konstrukcji drewnianej: Oczyszczenie drewna ze starych powłok lakierniczych, wymiana uszkodzonych lub wadliwych elementów stolarki, pomalowanie stolarki farbą lub lakierem dobranym na podstawie prób.
6. Renowacja konstrukcji metalowej: oczyszczenie z ognisk korozji, zabezpieczenie antykorozyjne, ewentualne uzupelnienie ubytków metalu, pokrycie farbą epoksydową oraz farbą nawierzchniową.

W przypadku gdy po ustawieniu rusztowania okaże się, że stan zachowania witraży wymaga natychmiastowych prac naprawczych przewiduje się pełną konserwację witraży wg przedstawionego programu prac konserwatorskich:

1. Demontaż witraży.
2. Usunięcie zabrudzeń i produktów korozji - mieszanką rozpuszczalników organicznych lub woda z dodatkiem detergentu.
3. Wymiana uszkodzonych szkielec.
4. Sklejanie pękniętych szkielec - przy użyciu kleju epoksydowego z napełniaczem metalicznym oraz kleju akrylowego utwardzanego promieniami UV.
5. Wymiana uszkodzonych listew ołowiowych.
6. Rekonstrukcja warstwy malarskiej w technice oryginalnej lub odwracalnej.
7. Konserwacja żelaznej konstrukcji.
8. Uzupełnienie lub rekonstrukcja kitu szklarskiego – np. kit pokostowo – kredowy.
9. Wykonanie i montaż okien osłonowych – konstrukcja żelazna lub aluminiowa, szyby zespolone, szyba zewnętrzna – szkło katedralne. Kolor konstrukcji - ciemny grafit.
10. Montaż witraży po konserwacji.
11. Renowacja uszkodzeń w gładzi okiennych od wewnątrz i na zewnątrz: uzupełnienie ubytków tynków i scalenie kolorystyczne polichromii – tynk wapienno – piaskowy, pigmenty proszkowe prod. Kremer, spoiwo odwracalne.

STAROSTWO POWIATOWE
W LIPNIE
ul. Staroborskiego 10
87-600 Lipno
(17)

mgr inż. arch. ARTUR OSTAFIJCZUK
Uprawnienia do projektowania bez ograniczeń
w specjalności architektonicznej
Nr upraw. 4-97/01

OKNA

- Konserwacja lub wykonanie nowych okien z zachowaniem istniejących podziałów.

OBRÓBKI BLACHARSKIE

- Przegląd i renowacja rynien spustowych.
- Wykonanie parapetów.

KRYCIE DACHOWE DOBUDÓWKI NAWY POŁUDNIOWEJ PREZBITERIUM

- Konserwacja lub wykonanie nowych okien z zachowaniem istniejących podziałów.

STAROSTWO POWIATOWE
W LIPNIE
ul. Sierakowskiego 12. B
87-600 Lipnie
(17)

II. DOKUMENTACJA FOTOGRAFICZNA

1. Elewacja północna prezbiterium kościoła. Widok od strony wschodniej.

2. Elewacja północna prezbiterium kościoła. Widok od strony zachodniej.

3. Szczyt wschodni elewacji prezbiterium.

4. Elewacja wschodnia prezbiterium.

5. Elewacja południowa prezbiterium kościoła.

6. Elewacja południowa kościoła na styku z zabudowaniami klasztorными.

STAROSTWO POWŁATOWE
W LIPNIE
ul. Sierakowskiego 10 B
87-600 Lipno
(17)

7. Otwory okienne w oprawach tynkowych (kamiennych?).

8. Witraże okien w oprawach drewnianych.

INFORMACJA

Dotycząca bezpieczeństwa i ochrony zdrowia

STAROSTWO POWIATOWE
W LIPNIE
ul. Sierakowskiego 10 B
87-600 Lipno
(17)

PODSTAWA OPRACOWANIA

- a) Obowiązujące przepisy i akty prawne
- b) Dokumentacja projektowa obiektu
- c) Projekt zagospodarowania terenu

INWESTOR

KLASZTOR OO. BERNARDYNÓW W SKĘPEM - WYMYŚLINIE

ul. Klasztorna 5
87-630 SKĘPE

ZAKRES ROBÓT

Zakres robót obejmuje wykonanie remontu elewacji prezbiterium kościoła i klasztoru (elewacja wschodnia, południowa, wirydarz klasztoru,) oraz wymianę pokrycia dachowego na dachówkę na skrzydle południowo – wschodnim.

WYKAZ STANU ISTNIEJĄCEGO

Działka przy ul. Klasztornej 5 w Skępem zabudowana jest budynkiem mieszkalnym (klasztorem) wraz z kościołem wykorzystywanym na cele sakralne oraz dziedzińcem odpustowym. Zespół ten jest chroniony konserwatorsko. Obiekt zaopatrzony we wszystkie podstawowe media.

WYKAZ STANU ZAGROŻENIA

Brak zagrożeń w obrębie działki.

PRZEWIDYWANE ZAGROŻENIA PODCZAS REALIZACJI ZADANIA

Nie występują zagrożenia dla środowiska podczas realizacji budowy. Podczas prac rewaloryzacyjnych i rekonstrukcyjnych budynku mogą występować zagrożenia typowe dla robót budowlanych wykonywanych na dużych wysokościach. Ich skala i rodzaj nie odbiegają od podstawowych zagrożeń wymienionych w przepisach zawartych w Rozporządzeniu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy robotach budowlano – montażowych i rozbiórkowych/ Dz. U. nr 13 z 10.04.1972 roku/ oraz przepisach zawartych w Dzienniku Ustaw nr 129 poz. 884 z dnia 26.09.1997 w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy. Ponadto roboty wykonywane będą w trakcie funkcjonowania obiektu jako instytucji samorządowej. Należy zwrócić szczególną uwagę na zapewnienie bezpieczeństwa na styku z przestrzenią dostępną publicznie.

SPOSÓB PRZEPROWADZENIA INSTRUKTAŻU PRACOWNIKÓW

Każdorazowo przed przystąpieniem do realizacji robót majster lub kierownik budowy winien przeprowadzić instruktaż pracowników.

W czasie instruktażu należy omówić:

- a) Zakres robót przewidzianych do realizacji, w tym robót szczególnie niebezpiecznych,
- b) Zapoznać pracowników z dokumentacją dotyczącą zakresu robót,
- c) Zwrócić uwagę na sposoby uniknięcia mogących wystąpić zagrożeń,
- d) Sposób postępowania w przypadku wystąpienia zagrożenia.

ZAPOBIEGANIE NIEBEZPIECZEŃSTWOM

- a) Wydzielenie i oznakowanie miejsca prowadzenia robót budowlanych,
- b) Wydzielenie i oznakowanie komunikacji pionowej w czasie realizacji obiektu,
- c) Stosowanie przez pracowników środków ochrony osobistej,
- d) Oznakowanie miejsc poboru wody i prądu na czas budowy,
- e) Montaż rusztowań przez osoby uprawnione,
- f) Zastosowanie drabin przenośnych zgodnie z PN,

- g) Przestrzeganie zasad bezpieczeństwa przy używaniu elektronarzędzi,
- h) Maszyny i urządzenia powinny posiadać certyfikat na znak bezpieczeństwa lub deklarację zgodności z PN,
- i) Miejsce składania substancji palnych /farby, lakiery itp./ oznakować zgodnie z PN,
- j) Przestrzeganie przepisów BHP oraz p.poż.,
- k) Składowanie materiałów z zachowaniem odpowiednich odległości umożliwiających ewentualną ewakuację na wypadek pożaru, awarii,
- l) Prace na wysokości wykonywać z zabezpieczeniem zgodnie z przepisami BHP.

mgr inż. arch. ARTUR OSTAFIJCZUK
Uprawnienia do projektowania bez ograniczeń
w specjalności architektonicznej
Nr upj. A-97/01

STAROSTWO POWIATOWE
W LIPNIE
ul. Sierakowskiego 10 B
87-600 Lipno
(17)

OŚWIADCZENIE

Oświadczam, że niniejszy projekt budowlany pt.

**Remont i konserwacja elewacji kościoła oraz elewacji klasztoru O.O. Bernardynów w Skępem –
Wymyślinie**

Został sporządzony zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej.

mgr inż. arch. ARTUR OSTAFIJCZUK
Uprawnienia do projektowania bez ograniczeń
w specjalności architektonicznej
Nr upraw. 97/01